

Другата жена

Сенди Џонс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The other woman

© Sandie Jones, 2018

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2019

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Другата жена

Сенди Џонс

Ако и ти сакаш книги...

За Ајви Ролф

*Мојата баба - која секогаш ме
охрабруваше да бидам таа што сакам
да бидам*

ПРОЛОГ

Таа изгледа прекрасно во нејзиниот невестински фустан. Преубаво ѝ стои и изгледа исто како што ја замислував: елегантно, дискретно и уникатно - баш како неа. Срцето ми се крши што нејзиниот ден никогаш нема да дојде, но таа сè уште не мора да го знае тоа.

Помислувам на гостите кои нема да присуствуваат, на рамките за слики без фотографии, на првиот танц што ќе остане безгласен, на тортата што никој нема да ја проба, и чувствувам како мојата решителност слабеа. Си доаѓам на себе. Сега не е време за сомнеж.

Има уште толку многу работа, уште толку многу болка за нанесување, но ништо не ме разубедува. Еднаш претходно не успеав, но овој пат, ќе ја завршам работата како што треба.

Преголем е влогот за да си оставам простор за грешка.

1

Искрено, немаше многу работи што не ми се допаднаа кај Адам првиот пат кога го видов во преполниот бар во хотелот Грувснор во Лондон, со исклучок на недостатокот на емпатија. Штотуку имав излезено од една нездраво досадна конференција на тема „Иднината на вработувањето“ и очајно ми беше потребен пијалак.

Имав чувство дека стојам покрај шанкот цела вечност, мавтајќи му театрално на барменот со една избледена банкнота од десет фунти, кога еден темнокос маж грубо се проби напред со кредитна картичка во раката. „Аха. Овде, друже“, рече тој со продорен глас.

„Хм, извинете“, реков, малку погласно отколку што имав намера. „Не знам дали забележавте, но јас бев пред Вас“.

Слегна со рамениците и се насмевна. „Извини ама јас одамна чекам“.

Стоев и подзината гледав како тој и шанкерот онака машки си кимнаа со главите како да се разбираат, а потоа воопшто не беше потребно тој да каже нешто друго за пред него да се појави едно шише Перони.

„Е не ми се верува“, промрморе кога тој ме погледна. Повторно ми ја упати таа истата насмевка, а потоа се сврте кон неколкуте мажи зад него за да ги праша што да им земе за пиење.

„Не ме заебавај“, офнав и ја спуштив главата во дланките додека чекав. Се гледаше дека има да се изначекам додека да дојдам на ред.

„Што ќе пиеш?“ ме праша човекот зад шанкот. „Типон онде смета дека си девојка што пие розе ама мене ми се чини дека си дојдена по цин тоник“.

И покрај сè, се насмевнав. „Би сакала да му докажам дека греша ама сепак повеќе сум за розе, ќе те молам“.

Тргнав да му ја подадам банкнотата кога ја стави чашата пред мене, но тој одмавна со главата. „Не треба“, рече. „Повели пијалакот, со извинување од господинот што се пикна преку ред“.

Не знам кому му бев поблагодарна: дали на шанкерот или на финиот тип кој сега ми се смешкаше од другиот крај на шанкот.

Лицето ми доби иста боја како розето кога ја кренав чашата кон него, а потоа тргнав назад во аголот каде што беа собрани моите колеги од семинарот, секој од нив со пијалак по свој избор во рака. Не се ни знаевме до пред седум часа, па очигледно генерален консензус беше секој да се погрижи за својот пијалак и да не се секира за другите.

Господинот Перони очигледно го нема истиот договор со неговите пријатели, си помислив смешкајќи си се самата кога погледнав нагоре и видов дека тој и понатаму начуваше за неговата екипа.

Пивнав од виното, уживајќи во таа прва голтка што не може да се спореди со ништо друго. Понекогаш намерно го одолговлекувам тој момент на првата голтка затоа што знам дека другите веќе не се исти.

Звучам како некој тежок алкохоличар, но вистината е дека пијам само за викенди и евентуално во убиствено досадните среди кога по цел ден сум затворена со двесте други луѓе кои работат во човечки ресурси. На едно предавање неодамна нè имаа информирано

дека ние од департманите за човечки ресурси сме меѓу најомразените професионалци ширум светот, дека пред нас всушност биле само агентите за недвижности. Посакувам да можев да им се спротивставам на сите што нè мразат и да им докажам дека не се сите во нашата бранша ладни, неморални губриња, но кога погледнав наоколу во бучните безобразни градски момци со залижаните коси и неискрени изрази на лицата, немав друг избор, освен поразено да кренам раце.

Иако се имав претставено на форумот претходно дента, чувствував дека ќе треба повторно да се претставам која сум кога им пријдов.

„Здраво, јас сум Емили“, му реков малку срамежливо на типот кој стоеше во надворешниот дел од нивниот круг. Не дека ми личеше на некој интересен за да разговарам со него, но морав да разговарам со некого ако сакав да си го допијам виното без да изгледам како некоја антисоцијална. „Јас сум консултантка во Фолкнерс“, продолжив.

Ја подадов раката и тој се поздрави со мене, малку отсечно и територијално. Како да сакаше да каже дека навлегувам на негова територија, иако го поминавме целиот ден учејќи како се прави баш спротивното.

„Бидете отворени. Луѓето треба да чувствуваат дека можат да ви пристапат“. Нè имаше подучено еден од предавачите.

Отсекогаш се гордеев со себе затоа што сметав дека го правам токму тоа, па затоа и бев еден од најдобрите консултанти во Фолкнерс седум месеци по ред. Во приватен живот бев целосна спротивност на она што го очекуваа луѓето: искрена, внимателна и тотално незаинтересирана за бркање таргети. Не ми требаше многу за да бидам среќна; доволно ми беше да можам да си ја плаќам киријата, греењето и да имам за јадење. Но и покрај тоа, правев растур на работа. Клиентите специјално бараа да работат со мене и имав потпишано со многу повеќе нови фирми

отколку кој било друг во нашата мрежа составена од пет канцеларии. Добивав добри провизии. Можеби јас требаше да се качам на подиумот дента и да им објаснам како се работи оваа работа.

Човекот не се потруди којзнае колку да ме внесе во нивниот круг. А и кога навлегов малку, никој не ми се претстави туку само онака ме меркаа, како првпат во животот да гледаат жена. Еден од нив дури и затресе со главата, свиркајќи тивко. Презриво го погледнав и дури тогаш сфатив дека тоа беше Ивор, ќелавиот дебел директор кој ми го имаа доделено за партнер во една од вежбите што ги правевме пред ручекот. Здивот му мирисаше на карито што веројатно го јадел од алуминиумска чинија претходната вечер.

„Продади ми го пенкалово“, ми се имаше развикано за време на задачата „Како да му продадете снег на еским“. Ептен лошо ми замириса и не можев да не го збрчкам носот од гадење. Го зедев обичното пенкало што го држеше и почнав да ги набројувам неговите квалитети: скапата пластична кутија, квалитетното копче, финото течење на мастилото. Повторно се запрашав што беше поентата за сето ова. Мојот шеф, Нејтан, инсистираше дека овие конференции биле добри за нас.

Ако се надеваше дека ќе бидам мотивирана и импресионирана од некои новитети што ќе ги дознаам за работењето, дефинитивно ме имаше пријавено за погрешен семинар. И ме имаа споено со погрешен човек.

Продолжив да го фалам пенкалото, но кога погледнав нагоре забележав дека погледот на Ивор воопшто не беше насочен кон предметот во моите раце туку фиксиран на моето деколте под пенкалото.

„Ахм“. Се накашлав, пробувајќи да му го привлечам вниманието кон задачата што ја имавме, но тој само се насмеа, како да си уживаше во некоја сопствена фантазија. Инстинктивно си ја повлеков блузата нагоре и се покајав што немав облечено рокла.

Сега, неговите ситни очи повторно беа вперени во мене. „Ема беше, така?“ рече приоѓајќи ми. Погледнав во мојот беџ, чисто да проверам да не направиле некоја грешка.

„Е-ми-ли“, реков, со тон како да му зборувам на мало дете. „Се викам Е-ми-ли“.

„Ема, Емили, исто му доаѓа“.

„Па не баш, не“.

„Ние двајца бевме партнери утрово“. Им кажува тој гордо на другите мажи во групата. „Добро се земавме, нели, Ем?“

Ме полазија морници.

„Името ми е Е-ми-ли, не Ем“, реков со тон по кој се гледаше дека почнува да ги преминува границите. „И јас лично мислам дека не работевме баш најдобро заедно“.

„О, ама ајде“, рече тој разгледувајќи наоколу; по лицето му се гледаше дека не беше толку самоуверен колку што звучеше. „Добар тим бевме. Сигурно си го почувствувала тоа“. Бледо го гледав. Немаше што да му се каже на ова, а дури и да имаше, немаше да си трошам зборови. Затресов со главата, а останатите од групата ги спуштија главите; се гледаше дека им станува непријатно. Сигурна бев дека кога ќе си заминам, ќе почнат да го тапкаат по грб во стилот на „Браво, брат, убаво ѝ кажа“.

Па си го однесов недопиеното вино на крајот од преполниот шанк. Не ми требаат ни две минути за да сфатам дека причината што никој друг не стоеше таму беше тоа што на секои неколку секунди добивав по некој ковчест лакт или рамо од келнерите кои трчаа наваму-натаму да соберат наранчи и да разнесат пијалаци. Се потргнав малку настрана, колку што ми дозволуваше просторот и почнав да буричкаам по чантата во потрага по телефонот. Ми беа останати уште неколку голтки од виното. Уште максимум четири минути и можев да си бегам.

Почнав да си ги читам мејловите на телефонот, надевајќи се дека: (а) никој нема да ме вознемирува и (б) дека ќе изгледам како да чекам некој. Се запрашав што ли правевме пред мобилните, кога ги немавме сите светски информации на дланка. Што ли ќе правев да не беше мобилниот, ќе стоев овде читајќи *Финениш Тајмс* или можеби ќе имав потреба да почнам муабет со некој кој можеби ќе се покаже како интересен? Како и да е, сигурно ќе ми беше подобро, па токму затоа не ми е јасно зошто се најавував на Твитер да видам што прави Ким Кардашијан.

Тивко офнав кога некој викна, „Емили, сакаш ли уште една пијачка?“ Сериозно? Толку не капираше? Погледнав накај Ивор, но тој беше внесен во муабет. Потоа се обидов дискретно да разгледам наоколу затоа што ми беше срам што знаев дека личноста што ме имаше викнато, сега веројатно ме гледаше додека збунето барам кој е. Мојот поглед застапа на господинот Перони, кој се клештеше покажувајќи ги своите прави бели заби. Си се насмевнав самата кога се прisetив на еден од советите на мајка ми. „Сè е во забите, Емили“, ми рече таа откако го запозна мојот последен дечко, Том. „Секогаш можеш да му веруваш на маж со убави заби“. Да бе, сигурно - знаеме како заврши тоа.

Во последно време придавав поголемо значење на тоа дали насмевката стигнува до очите на личноста. И така забележав дека овој човек дефинитивно се смееше и со очите. Некако речиси несвесно почнав да го соблекувам во себе и забележав дека неговиот темен костум, белата кошула и малку олабавената вратоврска ги носеше тело кое беше во прилично добра форма. Претпоставував дека неговите широки раменици ги носеше силен грб кој завршуваше со тенка половина. Торзо во форма на триаголник. Или можеби не. Тешко е да се открие што може да прикрива еден костум; може да крие многу мани. Но се надевав дека сум во право.

Почувствувајќи дека вратот ми гори кога забележав дека тој втреничено гледаше во мене, тргајќи си ја косата на страна со десната рака. Му понудив една слаба насмевка, а потоа продолжив да ја вратам главата во потрага по гласот.

„Да го сфатам ова како да или како не?“ рече гласот повторно, сега малку поблиску. Господинот Перони имаше направено некој брз маневар и сега стоеше баш до мене.

„Колку испи?“ Се насмеа кога продолжив бледо да го гледам, иако забележав дека беше повисок кога ми беше олку блиску.

„Извини, ми се слушна како да ме вика некој“, реков.

„Јас сум Адам“, рече.

„Ох. Емили“, реков подавајќи ја раката и почувствувајќи дека дланката веднаш ми се испоти. „Јас сум Емили“.

„Знам, ти пишува на градите со големи букви“.

Погледнав надолу и се вцрвев. „Аха, толку беше од мојот обид да одглумам дека не сум лесна, а?“

Ја накриви главата на страна, очите палаво му блескаа. „Кој рече дека глумиме нешто?“

Искрено, немав поим дали глумиме или не. Флертувањето никогаш не ми било силна страна. Не знаев ни од каде да почнам. Па ако тој играше некаква игра тука, дефинитивно играше сам.

„Па, што е со беџот со името?“ праша господинот Перони, исто така познат како Адам, најкокетно што може еден маж.

„Бев на една елитна конференција“, реков многу похрабро отколку што се чувствував.

„Така ли?“ Се насмевна.

Кимнав. „Ако баш сакаш да знаеш, јас сум една од најдобрите во мојата индустрија. Имам највисоки оценки во областа“.

Ау. Му се поткрена едното крајче од устата. „Сакаш да ми кажеш дека си дојдена на семинарот за продавачи на тоалетна хартија? Го видов натписот надвор на влегување“.

Ја потиснав насмевката. „Не, впрочем, станува збор за тајна средба на специјални агенти“, прошепотев и се развртев наоколу небаре кројам некаков заговор.

„Аха, значи затоа ти го напишале името со толкави букви на градите. За никој да не дознае која си“.

Се потрудив да останам сериозна, но крајчињата од мојата уста самите се поткренаа нагоре. „Ова ми е лажното име за тајната задача“, реков тропкајќи со прст по евтината пластика. „Псевдонимот за конференцијата“.

„Да, разбираам, агент Емили“, рече завртувајќи го ракавот нагоре пред да почне да зборува во рачниот часовник. „А дали господинот што се наоѓа во правец на тројката на часовникот исто така е агент?“ Причека да го најдам правецот за кој зборувавше, но јас навистина не знаев во која насока треба да погледнам. Почнав да се вртам наваму-натаму како некоја изгубена, обидувајќи се да излезам на крај со мојот интерен компас. Тој се насмеа кога ме фати за рамениците и ме сврте кон Ивор, кој бесно му гестукулираше на еден друг колега, притоа копнежливо зјапајќи во една колешка облечена во тесни кожни панталони. Таа не забележуваше дека тој ја пиеше со поглед. Се стресов.

„Тој човек не е ни агент, ни господин“, одговорив.

Адам се насмеа. „Може ли да го класифицираме како непријател?“

„Потврдувам дека може. Уништи го ако сакаш“.

Подзамижа додека се обидувавше да го прочита името од беџот на непријателот. „Ивор?“ праша.

Кимнав.

„Ивор Голем?“ Ме гледаше, чекајќи реакција. Ми требаше некое време да сфатам, долго време всушност, но тој стоеше така и гледаше во мене додека не сфатив.

2

Не барав дечко. Не знаев ни дека сакам дечко сè додека не се појави Адам. Јас и Пипа, мојата цимерка, бевме и повеќе од задоволни додека си одевме на работа, се враќавме дома, си вечеравме на послужавници, а потоа се товевме со чоколадо додека едно по друго гледавме епизоди од *Бегство од затвор*. Тие неколку часа беа вистински рај, но следното утро, се качуваш на вага и да ти се плукнам на четирите килограми што ги качив зимото. Секоја година е иста песна - а не помага ни фактот што никогаш не одам во теретаната за која плаќам седумдесет и две фунти месечно. Повеќе не ме собира во фармерките М што ги носев минатото лето, но наместо да си купам нови број L, попрво би ги превртела сите продавници за да најдам некои фармерки број М од „поширок калап“ што ќе успеам да ги натнам. Го поминав цело лето во „негирање“, и сè уште се залажував дека индиското лето што го прогнозираа сигурно ќе ми ја врати мотивацијата.

Повремено излегував некаде, особено откако ќе ми легнеше платата на сметка, но вечерните излегувања повеќе не се тоа што беа. Можеби затоа што стареам, или пак сите други се подмладуваат, но не гледам никакво фајде од тоа да седам во преполн бар и да се туркам со лакти низ гужвата секојпат кога ќе ми снеса пијачка. Пипа неколкупати успеа со тешки

маки да ме одвлечка на неколку свирки, но за жал во О2. Таа сака подземни пештери каде дечките од бендовите, со кои имам чувство дека претежно има спиено, се маваат и беснеат по сцената, охрабрувајќи ја публиката да го прави истото. Јас сум единствената која стои сама во задниот дел со скриени слушалки од кои ечат *Најголемите Хитови на Музичкиот Театар*.

Фала Му на Бога што го имам Себ, мојот најдобар другар и машка верзија од мене. Ќе се омажев со него уште пред неколку години ако сметав дека постои некаква шанса да го претворам во хетеро, но ете сега морам да се снаоѓам вака и да ги поминувам вечерите со слушалки на уши. Се запознавме во еден период од мојот живот што тој го нарекува „фризерскиот период“. Незадоволна од мојата тогашна работа како секретарка, се имав запишано на вечерен курс за фризура и убавина. Си мислев дека ќе станам женската Ники Кларк, со тренди салон каде што славни личности ќе бидат принудени да резервираат месеци однапред. Наместо тоа, следните три месеци метев туѓи коси и ми се исфрлаа рацете од тешките шампони. Постојано имав некои такви недопечени идеи и брзо трчав да ги реализирам. Како оној пат кога се запишав на курс за рачна изработка. Не планирав да научам како да плетам убави перничииња или да премачкувам стари комоди со пет слоја лак. Не, јас планирав да бидам новата Кели Хопен и директно да се пробијам во Њујорк, каде што веднаш ќе ме ангажираат да дизајнирам огромен стан за Чендлер од Пријатели. Мислам дека нема потреба да нагласувам дека не бидна ништо ни од перничиињата, ни од мострите за тапети и штофови за мебел.

Себ беше сведок на најмалку четири мои кариери и уште не ми е јасно како можеше да биде толку нескротливо ентузијастичен секојпат кога менував работно место, уверувајќи ме дека сум била „создадена за ова“. И после, откако секоја фаза ќе дојдеше и пројдеше, а јас ќе кукав на софата колку сум бескорисна,

ќе земеше да ме убедува дека таа работа реално не била за мене. Но сега, конечно ја најдов правилната. Ми се појави малку подоцна во животот отколку што очекував, но човечките ресурси дефинитивно се моето форте. Знам што правам и добра сум во оваа работа.

„Значи и тој е ИТ аналитичар?“ праша Себ сомничаво додека делевме еден сендвич и салата во едно ресторанче на Сохо Сквер следниот ден. „Што и да значи тоа“.

Ентузијастички кимнав, но и јас си го поставував истото прашање. Обично поврзував вистински луѓе со вистински, реални, опипливи работни места: продавачки во продавница, секретарки во канцеларии, забари во ординации. ИТ секторот е потполно ново чудовиште во индустријата, па ние во Фолкнерс им го препуштаме на експертите.

„Ама не изгледа така како што очекуваш“, реков.

„Сакаш да кажеш дека не носи очила и нема патец на средина?“

Одмавнав со главата смешкајќи се.

„И не се вика Јуџин?“

„Не“, промрморев со полна уста. „Висок е и темен, со многу убави заби“.

„О, мајка ти ќе биде среќна“.

Го плеснав по рамото. „И има многу секси глас. Онака длабок и мистериозен. Како Метју Меконахи, само без тексашкиот акцент“.

Себ ги крена веѓите. „Значи нема врска со Меконахи“.

Продолжив, упорна. „Знаеш што сакам да кажам. И има големи раце... Ептен големи раце и убаво средени нокти“.

„Што мајка бараше па ти да му ги гледаш рацете?“ праша Себ пивнувајќи од лимонадата. „Си била со него само петнаесет минути и си успеала да му ги провериш кутикулите?“

Детинесто слегнав со рамениците. „Сакав само да кажам дека очигледно внимава на себе, а тоа ми се допаѓа кај секој маж. Важно е“.

Себ ц'цна со јазикот. „Сè добро ама на скала од 1 до 10, колкави се шансите да го видиш пак?“

„Искрено? 1 или 2. Како прво, ми личеше на еден од оние што секогаш имаат девојки, и како второ, мислам дека малку му беше поматен паметот од пивото“.

„Пијан беше или само весел?“

„Па не знам баш. Рече дека некој негов другар ќе се селел во странство, па затоа биле излезени и дека претходно биле во некој друг паб - се гледаше дека саглам се напиле. Адам изгледаше добро, можеби онака малку разбушавен, ама па не знам како изгледа обично. А еден или двајца од другарите беа ептен начукани - едвај стоеја“.

„Не ми личи добро, дете“, рече Себ.

Го збрчкав носот. „Не, знам дека не личи. Мислам дека шансите да ми се јави се минијатурни“.

„А го прострела ли со погледот?“ ме праша.

„Со кој поглед?“

„Ајде, ајде, знаеш ти со кој. Оној твојот што вели *или однеси ме во кревет или ќе ме изгубиш засекогаш*?“ Затрепка со трепките и ги оближа усните страшно несекси, како некое куче кога некој ќе му даде чоколадо. Еден дечко што ми се пушташе еднаш, му рекол дека сум имала „очи што молат за во кревет“ и „страшно полни усни“ и ден денес ми ја вади душата за тоа. „Па? Му го упати ли погледот?“

„Ќути бе!“

„Што носеше?“ ме праша.

Го збрчкав лицето. „Мојата црна молив сукња со бела кошула. Зошто?“

„Ќе ти се јави?“ ми се насмевна. „Да си го носела тој твојот фустан шатор што го купи на распродажбата

во Вислс, ќе ти речев дека нема шанси. Ама во молив сукња? Шансите ти се средни накај високи“.

Се насмеав и фрлив еден лист од марула накај него. Мислам дека секоја жена треба да има пријатели што ќе ѝ даваат така брутално искрени совети. Тие негови совети понекогаш знаат да ме исфрлат од колосек и да ме натераат да почнам да си го преиспитувам целиот живот, но дента весело ги прифатив неговите зборови, особено затоа што знаев дека скоро секогаш е во право.

„Па, како ќе одиграш кога ќе ти се јави?“ праша тргајќи ја марулата од својот skut.

„Ако се јави“, нагласив, „ќе одиграм како и секогаш. Ќе глумам невина, честита и ќе кокетирам“.

Себ се насмеа и почна да си ги скокотка ребрата за дополнителен ефект. „Ти си честита и кокетна колку што свиња се разбира од козметика“.

Бев во искушение да му ја истурам целата салата врз глава ама знаев дека има шанси да се затепаме, па да ни тегне сеир народ. Имав еден куп обврски тоа попладне и не сакав да ризикувам напад со балсамико кога носев свилена бела кошула. Па само малку го шутнав со ногата.

„И ти си ми бил некој другар“, реков со насмевка кога станав да си одам.

„Јави ми се кога ќе ти се јави“, викна Себ по мене. Уште се кикотеше како некој вештер кога си тргнав.

„Ќе ти се јавам, ако се јави“, довикнав.

Бев на состанок подоцна попладнето кога ми засвоне мобилниот. Мојот клиент, кинески бизнисмен, дојден со преведувач, кој бараше персонал за проширувањето на неговата компанија, ми даде знак слободно да кренам. Љубезно му се насмевнав и одмавнав со главата, но дефинитивно бев заинтригирана затоа што идентификаторот не го прикажуваше бројот. Кога засвоне уште трипати, Кинезот ме погледна како да ме молеше да кренам.

„Извинете, ве молам“, реков, а потоа накратко излегов. Се надевав дека е нешто важно.

„Емили Хејвисток“, реков, ставајќи го ајфонот на уво.

„Хејвисток?“ повтори еден глас.

„Да, што Ви треба?“

„Ништо чудно што ти го немаа напишано презимето на беџот“. Се насмеа.

Почна да ми гори вратот, а потоа и образите нагоре. „Моментално сум на состанок. Може ли да ти се јавам?“

„Не ми текнува дека звучеше олку дигнато во живо. Или ова ти е само гласот за на телефон“.

Продолжив да молчам, но се насмевнав.

„Добро, ајде јави ми се“, рече. „Инаку, Адам овде. Адам Бенкс“.

Што мисли овој, дека сум го дала бројот на еден куп мажи?

„Ќе ти пишам порака со бројот“, рече. „Ако ти се појавил како прикриен“.

„Фала, ќе те побарам за кратко“, реков гасејќи, но не пред да го слушнам како се кикоти.

И веќе не можев да се концентрирам до крајот на состанокот, па најдов начин да го завршам набрзина. Но истовремено не сакав да делувам премногу нетрпеливо со тоа што ќе му се јавам пребрзо, па кога преведувачот ми кажа дека клиентот сакал да ми ги покаже новите канцеларии, благодарно прифатив.

За време на нашата заедничка вечера недела дена подоцна, морав да му објаснам на Адам зошто ми беа потребни три часа за да му се јавам.

„Сериозно очекуваш да ти поверувам на ова?“ ме праша со неверување.

„Жими сè. Не сум јас од тие што намерно чекаат само за да изгледаат кул. Добро, можеби би те оставила

да причекаш еден саат. Ама три? Тоа би било некултурно веќе“. Се насмеав.

Неговите очи се збркаа на крајчињата додека се обидуваше да ја потисне насмевката. „И сериозно се заглавивте во лифт?“

„Да, бев заглавена во лифт многу долги три часа, со човек кој речиси воопшто не знае англиски и два паметни телефони, но сепак недоволно паметни да фатат сигнал за да повикаме помош“.

Се засркна од белото вино што го пиевме и испрска малку пред да каже, „Е тоа ти е кинеска технологија“.

Додека да го запознаам Адам со Себ месец дена подоцна, веќе се имавме видено осумнаесет пати.

„Сериозна си?“ офна Себ кога му кажав дека нема да може да се видиме трета вечер по ред. „А кога мислиш дека ќе најдеш време за мене?“

„Ајде бе, немој да ми стануваш љубоморен сега“, го закачнав. „Можеби утре вечер?“

„Ама само ако тој не побара повторно да те види, така?“

„Ти ветувам дека утре вечер сум само твоја“. Но дури и додека му го кажував тоа малку ми се кршеше филмот.

„Добро, што сакаш да правиме?“ ме праша. По гласот го чувствував дека е надусурен. „Излезе оној филмот - по таа книгата што ни се свиѓаше на двајцата“.

„Светот не е фабрика за исполнување желби?“ реков, без размислување. „Ќе одиме со Адам да го гледаме во кино вечер“.

„О“. Можев да го почувствувам неговото разочарување и ми доаѓаше да си залепам една шлаканица.

„Ама нема врска“, реков весело. „Ќе дојдам пак со тебе утре вечер. Книгата беше фантазија, па би требало и филмот да е добар, нели? Мораме да го гледаме заедно“.

„Ако си сигурна...“ рече Себ и се гледаше дека се развесели малку од малку. „Пробај само да не уживаш премногу во филмот со дечко ти“.

Тешка работа. Бев премногу свесна дека Адам цело време мрдеше на столчето и гледаше во телефонот. „Е ова беше едно среќно приказниче“, рече тој кога излеговме од киното по два часа.

„Гајле ти е тебе“, реков шмркајќи и си го избришав носот со едно марамче. „Јас треба пак да поминувам низ истото ова утре“.

Застана на улицата и се сврте да ме погледне. „Зошто?“ праша.

„Зашто му ветив на Себ дека ќе одиме да го гледаме заедно“.

Адам прашално ги крена веѓите.

„И двајцата многу ја сакаме книгата и си ветивме дека кога ќе излезе филмот, ќе одиме заедно да го гледаме“.

„Но ти сега го гледаше“, рече тој. „Завршена работа“.

„Знам, но тоа е нешто што и двајцата сакавме да го направиме“.

„Морам да го запознаам овој Себ кој те краде од мене“, рече тој, повлекувајќи ме кон себе и дишејќи ми во коса.

„Да беше стрејт, ќе имаше проблем“, реков смеејќи се. „Но не е, па немаш за што да се грижиш“.

„Сеедно. Ајде да седнеме некаде со него следната недела, па ќе можеме сите заедно да продискутираме за добрите и лошите карактеристики на овој смотан филм кој штотуку го гледавме“.

Игриво го удрив по рака, а тој ме бакна во чело. Имав чувство како да сме заедно со години, а сепак возбудата што сум покрај него вриеше низ мене, оживувајќи ми ги сите нерви. Никогаш не сакав да исчезне тоа чувство.

Премногу беше рано за прогнозирање, но во мене имаше еден дел кој, иако никој не го гледаше, полака растеше и се надеваше дека ова *водеше* кон нешто. Не бев доволно храбра, или можеби доволно глупава, да раструам на сите страни дека Адам „е вистинскиот“, но ми се допаѓаше чувството. Чувството беше различно и си држев среќа со сите прсти на рацете и нозете дека мојата интуиција е во право.

Угодно ни беше еден покрај друг, не до степен да ја оставам вратата од тоалетот отворена, но не се опседнував со тоа дали лакот на моите нокти ми одговара со карминот - а немаше многу момци пред него на кои им имав дозволено да ме видат со различна боја на кармин и лак за нокти.

„Сигурна ли си дека не е прерано за Себ-о-метарот?“ праша Себ, бришејќи си ги очите додека излегувавме од истото кино дваесет и четири часа подоцна. „Мислам, уште нема поминато ни еден месец, така?“

„Па, фала ти за довербата“, реков. И сега бев разлигавена, но со оглед на тоа што бев со Себ, не беше важно. Ја протнав раката под неговата, обединувајќи нè во заедничката тага за завршетокот на филмот.

„Не сакам да звучам негативно, но целата работа е малку исфорсирана за толку кратко време - ти не мислиш така? Го гледаш речиси секоја вечер. Сигурна ли си дека нема да спласне исто така брзо како што почна? Немој да забораиш, јас те знам каква си“.

Се насмевнав и покрај тоа што се чувствував малку повредено од инсинуацијата дека она што го имавме јас и Адам може да е само краток флерт. „Никогаш се немам чувствувано вака, Себ. Сакам да го запознаеш затоа што мислам дека има шанси ова да води до нешто повеќе. И многу ми е важно ти да го засакаш“.

„Ама знаеш дека ќе бидам многу искрен во проценувањето“, продолжи тој. „Спремна ли си за тоа?“

„Мислам дека ќе ти се допадне“, му реков. „А и да не ти се допадне, само преправај се“.

Тој се насмеа. „Има ли некоја забранета тема? Како оној пат кога ми рече да се омажам со тебе или кога им ги фрли гаќите на Take That на бина?“

Се насмеав. „Не, нема забранети теми. Можеш да кажеш што сакаш. Не постои нешто што не би сакала тој да знае“.

„Чекај малку“, рече Себ, навалувајќи се малку напред за да ждригне. „Ете така. Сега е подобро. Каде застанавме?“

„Знаеш ли дека си прав давеж кога сакаш да бидеш?“ се насмеав.

„Таков ме сакаш“.

„Сериозно, тој е опуштен тип, па мислам дека нема да можеш така лесно да го збуниш“.

Тоа беше единствениот проблем со Адам: тој беше толку опуштен што ако се опуштеше уште малку ќе отидеше во хоризонтала. Во неговиот свет сè е мирно и под контрола, како море без бранови. Тој не беснее кога сме заглавени зад некој болно бавен возач. Не ги нарекува возовите со најпогрдни имиња кога лисјата на шините предизвикуваат задоцнувања и не ги обвинува социјалните медиуми за секој проблем што постои во светот. „Ако не ти се свиѓа начинот на кој функционираат социјалните мрежи, тогаш зошто имаш профили?“ ќе прашаше, кога ќе се пожалев за тоа дека пријателките од средно го објавуваат секое ждригнување, прдешка или збор поврзани со нивното дете.

Ниедна од работите што мене ме вадеа од такт речиси секоја минута од секој ден, него како да не го допираше. Можеби беше мирен, внимателно движејќи се низ моите бранови и струи пред да ми ги открие своите, но сакав повеќе од него. Имав потреба да знам дека низ тие негови вени тече крв и дека ќе крвари ако се исече.

Неколку пати се обидов да испровоцирам реакција од него, макар и само да проверам дали има пулс, но тој остануваше мртов ладен. Само среќно си продолжуваше со своето споро темпо без никаква вистинска потреба или желба да понуди нешто повеќе. Можеби не сум фер, можеби едноставно таков си е човекот, но одвреме-навреме сакав да бидам предизвикана, макар и само околу некаква дискусија за статија во Дејли Мејл. Што и да е, што ќе ми помогне да сирнам во неговиот свет. Но колку и да се трудев, некако на крајот секогаш завршувавме зборувајќи за мене, дури и кога јас бев таа што ги поставува прашањата. Нема збор дека, понекогаш, таквата промена е освежувачка, со оглед на тоа што последниот тип со кој имав излезено цела вечер брбореше за неговата опседнатост со видео игри. Но тоа што Адам постојано одбегнуваше да зборува за себе ме натера да се запрашам: што е тоа што јас навистина го знам за него?

Затоа ми требаше Себ. Тој е од оние луѓе што знаат како да си пробијат пат низ сложените слоеви на карактерите на луѓето и да навлезат во нивните души, па тие му се отвораат по само неколку минути разговор со него. Тој еднаш ја праша мајка ми дали татко ми е единствениот маж со кој некогаш спиеа. Јас веднаш си ги покрив ушите со рацете и почнав да си мрморам ла-ла-ла-ла само за да не го слушнам одговорот, но таа призна дека имала прекрасна афера со некој Американец што го запознала, баш пред да почне да се гледа со татко ми.

„Добро, тоа не беше од оној тип на афери што ги знаете вие младите денес“, рече таа. „Ние немавме состаноци во тајност и незаконски секс, и ниту еден од нас не беше во брак, па тоа не беше една од оние афери од *ваше* време. Тоа беше само една убава средба помеѓу двајца кои потполно се надополнуваа“.

Останав со подзината уста. Настрана од шокот што мајка ми очигледно имала секс повеќе од двапати,

од кои првиот пат ме зачнала мене, а вториот пат брат ми, таа спиела и со некој друг што не е татко ми? Значи, ако Себ не можеше да извлече информација од човек, тогаш никој не можеше.

Следниот викенд, јас, Адам и Себ се договоривме да се најдеме во бар во Ковент Гарден. Не сакав директно да предложам вечера, чисто за да не изгледа некако усилено и чудно, но се надевав дека спонтано така ќе заврши вечерта. Уште ја немавме испиено ни првата пијачка кога Себ го праша Адам каде пораснал.

„На излезот од Рединг“, одговори тој. „Се преселивме во Севеноакс кога имав девет години. А ти?“

Еве го пак тоа.

Но ништо не го спречуваше Себ. „Роден сум во болницата Луишам и таму сум од тогаш. Не во болницата, се разбира, но буквално две улици подолу од главната улица. Бев во Севеноакс пред неколку години, еден пријател имаше дизајнерска консултантска куќа таму. Многу убаво. Што те натера да се преселиш од Рединг?“

Адам непријатно се помести на столчето. „Хм, татко ми почина. Мајка ми имаше пријатели во Севеноакс и ѝ требаше малку помош околу мене и мојот помал брат. Немаше причина да останеме во Рединг. Татко ми со години работеше за Мајкрософт, но кога него веќе го немаше...“ тој залута некаде со мислите.

„Да, и јас го изгубив татко ми“, рече Себ. „Срање, а?“

Адам тажно кимна.

„Па, мајка ти сè уште е сама или запозна некого отпосле?“ праша Себ пред виновно да додаде, „Извини, претпоставувам дека мајка ти уште е жива“.

Адам кимна. „Да, фала Му на Бога. Сè уште живее во Севеноакс и сè уште е сама“.

„Тешко е кога се сами, нели?“ праша Себ. „Чувствувааш многу поголема одговорност кон нив, иако ти си детето, а тие би требало да се возрасните“.

Адам крена една веѓа и согласно кимна. Јас не можев да се вклучам во овој разговор затоа што за среќа и мајка ми и татко ми се сè уште живи, па наместо тоа се понудив да одам по пијачки.

„Не, јас ќе донесам“, рече Адам; без сомнение му олесни што ќе може да се извлече од распрашувањето на Себ. „Истите за сите?“

Јас и Себ кимнавме.

„Па...?“ прашав веднаш штом Адам ни се сврте со грб.

„Многу добро“, рече Себ. „Многу добро“.

„Но?“ Почувствував дека има нешто.

„Не сум сигурен“, рече тој додека срцето ми одеше во петици. „Има нешто, но не можам да одредам што е тоа“.

Таа ноќ, откако водевме љубов и лежевме рамо до рамо, галејќи си го торзото еден на друг, јас пак ја начнав темата за неговите родители.

„Мислиш ли дека би ѝ се допаднала на мајка ти?“ прашав.

Тој се сврте на страна и се крена на лактот. Светлото беше изгасено, но завесите беа отворени и месечината беше светла. Можев да му ја видам силуетата блиску до мене, да му го почувствувам здивот на лицето. „Се разбира дека би ѝ се допаднала. Сигурно би мислела дека си совршена“.

Не можев да не ја забележам фразата: „би мислела“ наместо „ќе мисли“. Има голема разлика помеѓу тие две - едната хипотетичка, другата со намера. Таа реченица кажа сè.

„А немаш ли намера да нè запознаеш во блиска иднина?“ прашав, најопуштено што можев.

„Јас и ти се гледаме само месец дена“. Воздивна, чувствувајќи ја тежината на прашањето. „Да си дадеме прво малку време, да видиме како ќе оди“.

„Значи доволно сум добра за да спиеш со мене ама не и за да ме запознаеш со мајка ти?“

„Добра си и за двете работи“. Се насмеа. „Ајде само да не брзаме. Без притисоци. Без ветувања“.

Се борев со кнедлата што ми се појави во грлото и се свртев од него. *Без притисоци. Без ветувања?* Што беше ова? И зошто ми беше толку важно? Можев на прсти да избројам колку љубовници сум имала. Секој од нив значеше нешто, освен тој еден шокантно некарактеристичен секс за една вечер што го имав за дваесет и првиот роденден на една другарка.

Но и покрај тоа што и порано сум била вљубена и сум чувствуваала страст кон некого, никогаш не сум се чувствуваала олку безбедно со некого. Токму така Адам правеше да се чувствувам. Тој правеше да ги чувствувам сите горенаведени работи. Секое мало квадратче од листата беше штиклирано и, за првпат во мојот живот како возрасна, се чувствував целосно, како сите делчиња од сложувалката да си имаа дојдено на свое место.

„Добро“, реков, вознемирена од тоа што сум толку зависна од него. Јас со задоволство ќе го запознаев дури и со втора братучетка на прабабата на мајка ми, па макар и да сум скарана со неа. Очигледно, тој не се чувствуваше исто и, иако не сакав да се оптоварувам, тоа болеше.